

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 26 kwietnia 2013 r.

Poz. 1745

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR PN.4131-307.13 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 26 kwietnia 2013 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) **stwierdzam nieważność uchwały Nr XXVIII/227/2013 Rady Gminy Sorkwity z dnia 1 marca 2013 r. „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części miejscowości Jełmuń, gmina Sorkwity”.**

UZASADNIENIE:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Sorkwity powołując się na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 poz. 647 z późn. zm.) uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w części miejscowości Jełmuń, gmina Sorkwity.

Zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała w sposób rażąco narusza obowiązujący porządek prawny.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz **wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.**

Dodać trzeba, że w myśl przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzenie uwag zgłoszonych do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinno nastąpić w dwóch etapach. W pierwszym etapie wójt, burmistrz albo prezydent miasta (czyli organ wykonawczy gminy) ma obowiązek stosownie do art. 17 pkt 12 tej ustawy rozpatrzyć uwagi dotyczące projektu planu w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia upływu terminu do ich składania, określonego według art. 17 pkt 11. Kolejnym, wymaganym ustawą, etapem jest rozpatrzenie przez radę gminy nieuwzględnionych przez organ wykonawczy uwag, co nakazuje cytowany powyżej art. 20 ust. 1. Rada, aby rozstrzygnąć o sposobie rozpatrzenia uwag, musi uprzednio uwagi te rozpatrzyć, a więc poddać ocenie ich zasadność i ewentualną możliwość uwzględnienia, czy też brak takiej możliwości, nie sugerując się tym, jakie stanowisko w tym względzie zajął organ wykonawczy gminy. Każda ze zgłoszonych uwag musi być rozpatrzona indywidualnie, a w konsekwencji rozstrzygnięcie w tym zakresie także winno mieć charakter indywidualnej uchwały, choć zauważyć w tym miejscu trzeba, że ustawodawca nie narzucił w formie normatywnej, jak powinna postępować rada gminy poddając rozpatrzeniu poszczególne uwagi zgłoszone do projektu planu, możliwe jest również ujęcie tego etapu postępowania w protokole z sesji poświęconej realizacji art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 czerwca 2010 r., sygn. akt II OSK 467/10).

Organ nadzoru badając dostarczoną dokumentację planistyczną ustalił, że w załączniku nr 2 do przedmiotowej uchwały nieprawdziwie stwierdzono, że do projektu planu nie wniesiono uwag w trakcie jego wyłożenia do publicznego wglądu i w związku z tym nie zachodziła więc konieczność ich rozpatrywania. Zauważyć jednak należy, iż trakcie trwania procedury planistycznej dwukrotnie wykładano projekt planu do publicznego wglądu. W pierwszym wyłożeniu zgłoszono uwagi, które ostatecznie nie zostały uwzględnione

przez organ sporządzający plan miejscowy, a które tym samym podlegały rozpatrzeniu również przez Radę Gminy Sorkwity, czego dowodzą podjęte uchwały w tej sprawie – Nr XXV/185-189/2012 z dnia 30 listopada 2012 r. W załączniku nr 2 do w/w uchwały pominięto więc informację o sposobie rozpatrzenia uwag przez Radę Gminy Sorkwity odnośnie wszystkich wyłożeń projektu planu do publicznego wglądu, gdyż nie ujawniono rozstrzygnięć o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części miejscowości Jelmuń, gmina Sorkwity zapadłych w w/w uchwałach Nr XXV/185-189/2012. W ocenie organu nadzoru nie wyczerpano zatem dyspozycji art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, albowiem nieprawdziwej informacji o wymaganych rozstrzygnięciach, która stanowi załączniki do uchwały Nr XXVIII/227/2013 nie można uznać za ujęcie w planie rzeczywistych rozstrzygnięć o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu.

Naruszenie w/w przepisu ustawy wobec niezamieszczenia w części tekstowej planu wymaganego rozstrzygnięcia, które winno być załącznikiem do uchwały, stanowi istotne naruszenie zasad postępowania planistycznego w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i skutkuje stwierdzeniem jej nieważności.

Zauważyć ponadto należy, że Rada uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w części miejscowości Jelmuń, gmina Sorkwity, niektórymi postanowieniami rażąco naruszyła prawo.

Zakwestionowania wymagają również przepisy uchwały, którymi organ stanowiący przekroczył granice władztwa planistycznego gminy. W ocenie wojewody warmińsko-mazurskiego wadliwymi, są:

- § 6 ust. 9 - w części dotyczącej zapisu „... a w przypadku kolizji z rurociągami drenarskimi dokonać przebudowy bądź użyć innego systemu odwodnienia terenu, w uzgodnieniu z właściwymi służbami”,
- § 7 ust. 4 - w części dotyczącej zapisu - „... budowa urządzeń elektroenergetycznych może nastąpić po uprzednim dokonaniu docelowych niwelacji terenu”,
- § 7 ust. 6 - w części dotyczącej zapisu - „... i warunkami przebudowy”,
- § 7 ust. 8 - w części dotyczącej zapisu - „... i warunkami przebudowy”.

Analizując w/w przepisy uchwały koniecznym jest wskazanie, że w myśl art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy. Stwierdzić należy, że władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Uchwała Rady Gminy Sorkwity poprzez wprowadzenie kwestionowanych zapisów łamie tę zasadę wprowadzając szereg przepisów otwartych, uzależniających sposób zagospodarowania terenów od późniejszych projektów technicznych, opinii, uzgodnień, itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 września 2007 r., sygn. akt II SA/Kr 559/07 oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 16 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Gl 522/09).

Zwrócić uwagę trzeba, również na § 7 ust. 5 uchwały, który przewiduje, że „... gazyfikacja możliwa będzie w przypadku uzyskania odpowiednich wskaźników opłacalności ekonomicznej”. W/w przepis posługuje się niezdefiniowanym, nieprecyzyjnym pojęciem „opłacalności ekonomicznej”. Przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny, tak by wynikało z niego, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu. Adresat aktu nie może być zaskakiwany treścią nieostrych przepisów. Tak jak ma to miejsce przedmiotowym przypadkiem.

W związku z powyższym rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski